

Πώς φτιάχτηκε το ERGASTIRI-IDEON.GR



Το Χρονικό του Εργαστηρίου Ιδεών: Από το Μηδέν στο Όνειρο
Κεφάλαιο 1: Η "Ασθένεια" της Ρουτίνας

Πριν από μερικά χρόνια, ο Μάνος (ο μηχανικός), η Ελένη (η καλλιτέχνης) και ο Άρης (ο ονειροπόλος) ένιωθαν παγιδευμένοι. Ο Μάνος σχεδίαζε κτίρια που δεν είχαν ψυχή, η Ελένη έφτιαχνε έργα που κατέληγαν σε κλειστές αποθήκες και ο Άρης είχε χιλιάδες σημειώσεις για έναν καλύτερο κόσμο που κανείς δεν διάβαζε.

Συναντήθηκαν μια Τρίτη —τη χειρότερη μέρα της εβδομάδας, όπως έλεγαν— σε ένα υπόγειο καφενείο. «Αν συνεχίσουμε έτσι», είπε η Ελένη, «σε δέκα χρόνια οι ιδέες μας θα έχουν πεθάνει από ασφυξία». Εκείνο το βράδυ, αντί να παραπονεθούν για το σύστημα, αποφάσισαν να φτιάξουν το δικό τους «οικοσύστημα».

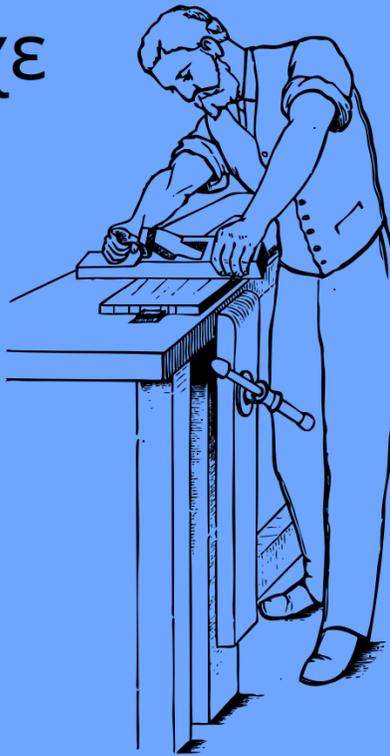


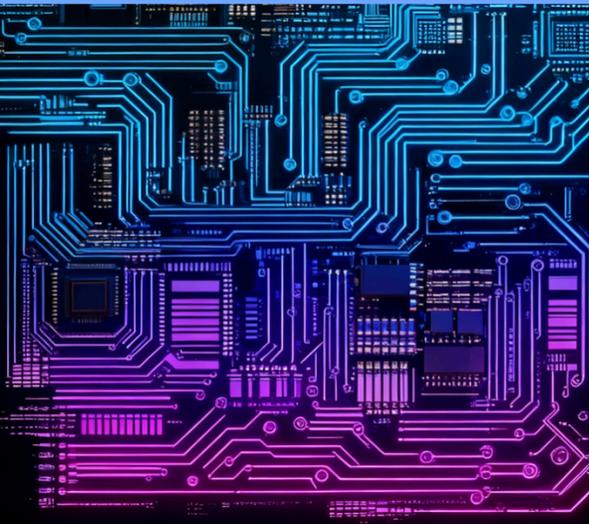


Κεφάλαιο 2: Η Αναζήτηση του Χώρου

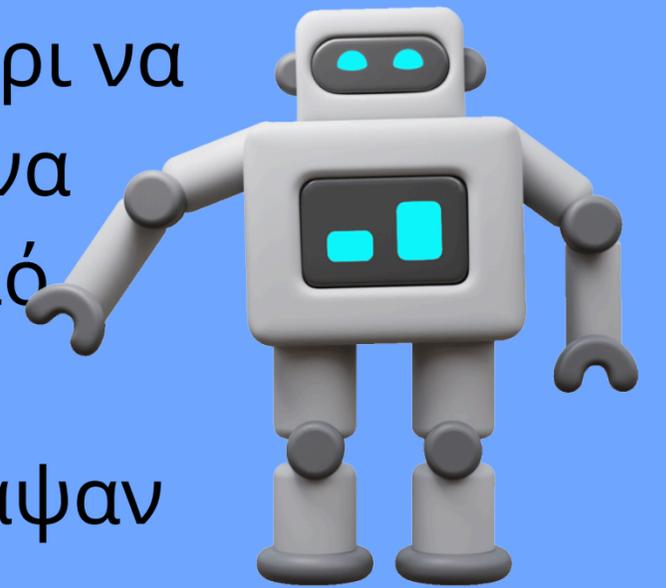
Για μήνες έψαχναν ένα μέρος που να τους εμπνέει. Δεν ήθελαν κάτι πολυτελές. Ήθελαν κάτι που να έχει ιστορία. Τελικά, βρήκαν ένα παλιό ξυλουργείο που είχε εγκαταλειφθεί από τη δεκαετία του '90. Ήταν γεμάτο σκόνη, σπασμένα ξύλα και τη μυρωδιά του ρετσινιού που είχε ποτίσει το πάτωμα.

Όταν ο ιδιοκτήτης τους ρώτησε τι θέλουν να το κάνουν, ο Άρης απάντησε: «Θα το κάνουμε εργαστήριο». «Τι θα κατασκευάζετε; Έπιπλα;» ρώτησε ο γέρος. «Ιδέες», απάντησε ο Άρης. Ο ιδιοκτήτης γέλασε, αλλά τους έδωσε τα κλειδιά.

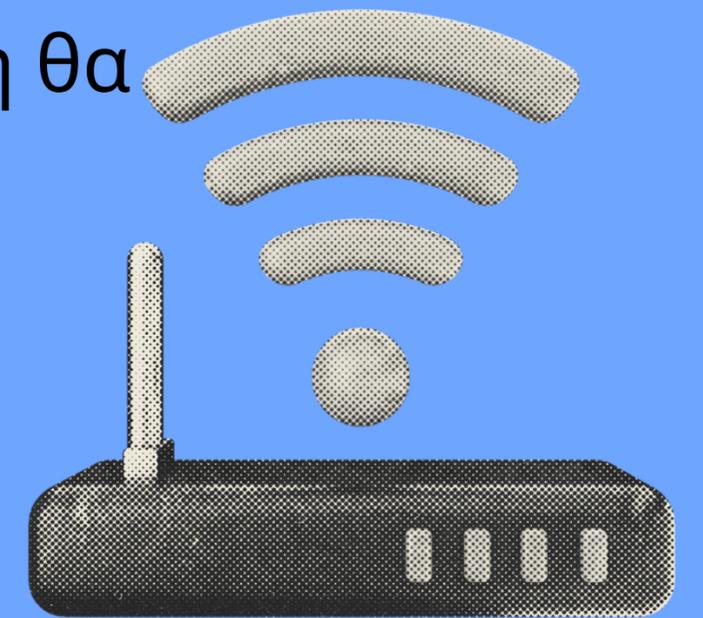




Κεφάλαιο 3: Η Μεταμόρφωση
πρώτοι έξι μήνες ήταν εξαντλητικοί. Την ημέρα δούλευαν
στις κανονικές τους δουλειές και τις νύχτες
μεταμορφώνονταν σε εργάτες. Έτριψαν τους τοίχους μέχρι να
φανεί το τούβλο, έφτιαξαν μόνοι τους τα μεγάλα ξύλινα
τραπέζια και εγκατέστησαν φωτισμό που θύμιζε παλιό
κινηματογραφικό στούντιο.



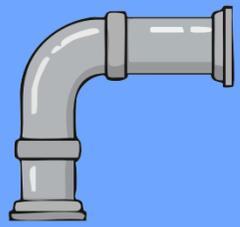
Ένα βράδυ, ο Μάνος έφερε ένα παλιό προβολέα. Τον άναψαν
και είδαν τις πρώτες τους σημειώσεις να προβάλλονται στον
τοίχο. «Αυτό είναι», είπε ο Μάνος. «Εδώ η λαϊκή τέχνη θα
συναντά την τεχνολογία».



Κεφάλαιο 4: Η Πρώτη Κρίση και η "Βάπτιση"

Λίγο πριν τα εγκαίνια, ένας σωλήνας  έσπασε και πλημμύρισε το μισό χώρο. Απογοητευμένοι, κάθισαν στα σκαλιά. Η Ελένη, για να σπάσει τη θλίψη, πήρε μια κιμωλία και έγραψε στην πόρτα: «Εργαστήρι Ιδεών: Είσοδος ελεύθερη σε όσους τολμούν να ονειρευτούν».

Εκείνη τη στιγμή κατάλαβαν ότι το «Εργαστήρι» δεν ήταν τα ντουβάρια, αλλά η επιμονή τους. Το όνομα έμεινε. Η πλημμύρα καθαρίστηκε, και η ιστορία ξεκίνησε επίσημα.

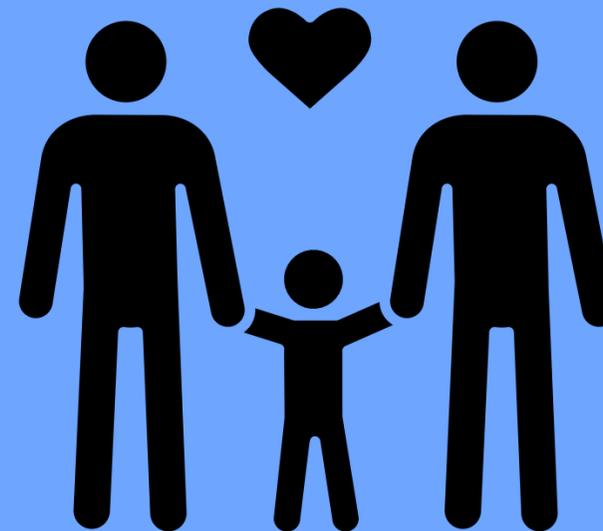




Κεφάλαιο 5: Η Κοινότητα Μεγαλώννει

Σταδιακά, το Εργαστήριο Ιδεών άρχισε να γεμίζει με πρόσωπα.

- Ήρθε η κυρία Μαρία, μια συνταξιούχος που ήθελε να διδάξει την τέχνη του αργαλειού σε νέους.
- Ήρθε ο Νίκος, ένας προγραμματιστής που ήθελε να φτιάξει μια εφαρμογή για την προστασία των δασών.
- Ήρθαν παιδιά που έμαθαν ότι το να λερώνεις τα χέρια σου με χρώμα είναι πιο σημαντικό από το να είσαι πάντα «τέλειος».



Επίλογος: Το Σήμερα

Σήμερα, το Εργαστήριο Ιδεών είναι ένας φάρος. Είναι ο τόπος όπου αν έχεις μια τρελή σκέψη στις 3 το μεσημέρι, ξέρεις ότι υπάρχει ένα μέρος να πας και κάποιος να σε ακούσει. Δεν είναι απλώς ένας ιστότοπος ή μια εταιρεία· είναι η απόδειξη ότι οι άνθρωποι μπορούν ακόμα να δημιουργούν μαζί, με μεράκι και αγάπη για το «διαφορετικό».



Οι ιδέες συνεχίστηκαν ώσπου τα γράμματα έγιναν
ανάποδα εντάξει μην το παρατραβάμε

Τέλιος